

F. 8. num. 29.

DISSERTATIO IVRIDICA INAUGVRALIS
DE
PATRE VASALLO
LIBERIS

1771, 7.

EXHEREDATIONE

VEL

INAEQUALI FEVDI DIVISIONE

NE IVRE LONGOBARDICO QUIDEM
PRAEIVDICANTE

QVAM

RECTORE MAGNIFICENTISSIMO
SERENISSIMO AC POTENTISSIMO PRINCIPE
ET DOMINO

D. N. FRIDERICO II

HASSIAE LANDGRAVIO RELIQUA

PRAESIDE

AEMIL. LVD. HOMBERGK ZV VACH

IVR. DOCT. ET PROF. ORDIN. SERENISSIMIS HASSIAE LANDGRAVIIS
IN IVDICIO AVLICO A CONSILIIS

PRO LICENTIA

SVMOS IN VTROQVE IVRE HONORES ET PRIVILEGIA
RITE CAPESSENDI

AD DIEM XIV MARTII MDCCCLXXI

H. L. Q. S.

ILLVSTRIVM ATQVE EXCELLENTISSIMORVM
ACADEMIAE PROCERVM DISQVISIONI

SVMITTIT

AVCTOR ET RESPONDENS

CAROL. CHRISTIAN. LAPPENIERS.

ALLENDORFIO AD SALINAS HASSVS.

MARBURGI CATTORVM

EX OFFICINA TYPOGRAPHICA VNIVERS. ACAD. MÜLLERIANA.

P. 335

DISENTATIO IURIDICA INAGVARIIS

PATRE VASALLO
LIBERIS

EXHEREDATIONE

INAEQUALI ET VBI DIVISIONE

NE IVRE LONGOARDICO QVODAM

PRIVILEGIANT

QVAM

RECTORE MAGNIFICENTISSIMO
SERENISSIMO AC POTENTISSIMO FRANCIS
ET DOMINO

DN FRIDERICUS

HASSIAE LANDGRAVIO REX

PRAESENTE

AEMILIO HOMBORCKIUS

IN IUDICIO EXERCITIO A CONSULE

PRO IUSTITIA

SVMMOS IN VTROVQVE FORORES ET PRIVILEGIA

AC DIEM XIV MARTII MDCCCXXXI

H. J. O. S.

HEVSTRVM ATQVE FACILENTISSIMO

ACADEMIAE PROCURVM DISCVTIORI

AVTENTICE

FACTOR ET RESPONDENS

CAROLUS CHRISTIANUS LARSENIVS

ALFONSO AD SALINAS HASSIAE

MARBURGI CATTORVM

EX OFFICINA TYPOGRAPHICA VIVIANI AD. MULLER

ILLVSTRISSIMIS

ATQVE

EXCELLENTISSIMIS

DOMINIS

DOMINIS

SERENISSIMI AC POTENTISSIMI

HASSIAE LANDGRAVII

RELIQVA

IN

SANCTIORI SENATV

ADMINISTRIS STATVS

ET

CONSILIARIIS INTIMIS

IN DOMINO III
IACOBO SIGISMUNDO
WAITZ L. B. AB ESCHEN
ADMINISTRO STATVS

NEC NON
CAMERAE QVA RES BELLI ET DOMANIALES DIRIGVNTVR
DIVERSORVM ITEM COLLEGIORVM PRAESIDI
SPLENDIDISSIMO
AVREI CATTORVM LEONIS
EQVITI

DOMINO
LEONHARDO HENRICO
LYDOVICO GEORGIO
L. B. A CANNGIESSER
ADMINISTRO STATVS

ATQVE
SVPREMI APPELLATIONVM TRIBVNALIS
PRAESIDI EMINENTISSIMO
ACADEMIARVM CVRATORI VENERANDO
SVMMI EIVSDEM ORDINIS
TVM EQVITI TVM CANCELLARIO
DIGNITATE PRAEFVLGENTI

NEC NON
VIRIS ILLVSTRI DIGNITATE CONSPICVIS
DOMINO

CORNELIO KNOBEL

IN SVPREMO APPELLATIONVM TRIBVNALI
CONSILIARIO SENIORI

DOMINO
GEORGIO LENNEP

IN EADEM SVPREMA CVRIA CONSILIARIO MERITISSIMO

ATQVE
IN SANCTIORI CONCILIO
REFERENDARIO GRAVISSIMO

NEC NON
DOMINO
SIGISMVND O GVILIELMO
AB HAGEN

IN REGIMINE ET CONSISTORIO
QVAE CASSELLIS SVNT
CONSILIARIO DIGNISSIMO

FAVTORI OPTIMO

COGNATO

MVLTIS NOMINIBVS SVSPICIENDO

VIRIS
TAM MVNERVM DIGNITATE
QVAM MERITORVM GLORIA INCLYTIS
ATQVE DE PATRIA VNIVERSA
OPTIME IN DIEM MERENTIBVS
LITERARVM STATORIBVS MAXIMIS
MAECENATIBVS ATQVE PATRONIS
SVIS

QVALESCVNQVE
STVDIORVM SVORVM PRIMITIAS
IN

DEVOTISSIMI OBSEQVII

ET

REVERENTIAE TESSERAM

SE FORTVNAMQVE SVAM COMMENDATVRVS

SACRVN FACIT

TANTORVM NOMINVM

CLIENS ET CV-TOR PERPETVVS

C. C. LAPPE.

DISSERTATIO IN ACADEMIA

§. I.

INTROITVS

Vt, quotquot ad summos in iure honores adspirant, specimen aliquod edant, non huius tantum Academiae, sed omnium, quotquot sunt, postulant mores. Nec me hac lege exemptum fore satis superque intelligo. Igitur, quid valeant humeri, quid ferre recusent? tentare iuuabit. Cogitanti autem de themate dissertationis inaugurali, inter varias iuris controuersias arrisit nobilissimae Iurisprudentiae partis argumentum, quatenus pater Vassallus testamentaria dispositione praeiudicare liberis in allodio succedentibus quoad feudum possit? Quae quidem quaestio, vti vna de causa

A

non

non mouetur, ita, quatenus *exheredatio*, vel *inaequalis feudi diuisio* a patre facta effectu non destituatur et valeat? disquisitione haud indignum visum est. Quod argumentum pro viribus, quas sentio quam sint exiguae, subtimidus sane pertractare aggredior. Disseram de eo quod iure Longobardico iustum est circa testamentum Vasalli? an et quatenus iudicium defuncti de feudo disponentis sequendum sit? Eo cum deuentum est, disputant, vt solent, Doctores; et in tanto sententiarum diuortio caeteroquin vix ac ne vix quidem satis patere videtur, in quas partes eundem sit cuiusue sententiam amplecti debeamus. Summi enim ab vtraque parte stant viri, quorum fama, totum, quantus quantus est, eruditum et olim et hodie impleuit orbem. Quis HORNIVM, WERNHERVM, LEYSERVM, PVFFENDORFIVM, quis praeclara nomina VVLTEII, SCHRADERI, ROSENTHALII, ITTERI, CARPZOVII, STRYKII, WOLFFII, atque L. B. DE CRAMER, ea qua par est veneratione in memoriam sibi non reuocet? Et tamen contrariam plane ab inuicem eos sequi sententiam quis est qui ignorat, aut facile non intelliget? Quantacunque autem tantorum Virorum, quam nos etiam vel maxime suspicimus, habeatur auctoritas, liberum tamen
pro

pro libertate academica, de quaestione propo-
 sita ferre liceat mihi tale quale iudicium. Senten-
 tiam meam, cum argumentis potius, quam au-
 thoritatibus atque praeiudiciis corroborare ani-
 mus sit, tantum abest, vt ad palestram hanc pu-
 blicam tergtuerfanter accedam, vt ingenuo po-
 tius studio pro viribus in eadem versari animo
 constitutum sit.

§. II.

NOTIO TESTAMENTI

Ad ipsam thematis tractationem antequam
 transeam, ex doctrina de testamentis nonnulla
 in medium proferre, non abs re erit. Recti or-
 dinis methodus exigit, vt testamenti notio euol-
 uatur. Ictus quidem, Testamentum est, ait, (a)
 voluntatis nostrae iusta sententia, de eo quod
 quis post mortem suam fieri velit. Sed latius de-
 finito suo ea videtur patere, quum et quamuis
 vltimam voluntatem in genere complectatur.
 Praestat itaque a G. A. STIRVIO (b) tradita,
 secundum quem est legitima et directa, a perso-
 na habili facta designatio habilis successoris in
 vniuersum ius, quod ipse post mortem reliquit:
 vel breuius: vltima voluntas, continens heredis

A 2 instl-

(a) *L. I. pr. D. Qui testam,
 facere possunt.*

(b) *Iurispr. Rom. Germ. Lib.
 II, Tit. 15. §. 4.*

institutionem directam; utpote qua testamenti substantiam absolui nemo ambigit.

§. III.

RATIO TESTAMENTORVM APVD ROMANOS

Mitto varias testamentorum diuisiones et ad fata illorum ex antiquis Romanorum moribus enarranda paucis me accingo. De testamentis Romanorum tria notanda veniunt tempora. Primo quod fuit, ante leges XII. Tabularum; secundo tempus ipsius legislationis decemuiralis, et tertio denique illud, quo testamenta sic dicta Praetoria in usu esse coeperunt. Quod primo ad testamenta ante leges XII. Tabularum condi solita attinet, duorum generum illa fuisse res notissima est. Nempe in pace alterum, alterum in procinctu. Primo testamentorum genere iam sub regibus vsi sunt Romani (a) in comitiis calatis (b) praeuia solemnni rogatione ad vniuersum populum. Hinc testamenti factio erat iurispublici, etenim leges de successione nonnisi noua lege tolli, nec sola testatoris voluntate in alium transmitti ius successionis poterat. Vnde porro est, vt qui non par-

ticeps

(a) Teste I. G. HEINECCIO ZONIO in *Dissert. De lege Vo-*
in Antiquitat. Rom. Lib. II. conia pag. 134.

Tit. 10. 11. 12. §. 1. et PERL- (b) BYNEERSHOEK *Obs.*
Lib. 11. Cap. 2. pag. 113.

ticeps esset iuris Comitorum, actiua neque pas-
 siua testamenti factione gauderet. Periodus al-
 tera continet ipsam legislationem decemviralem
 qua cautum erat; PATER FAMILIAS UTI LE-
 GASSIT SVPER PECVNIA TVTELAVE SVAE
 REI ITA IVS ESTO. Quo quidem in argu-
 mento enixe adeo versatus est I. G. HEINEC-
 CIVS (c) ut eidem pluribus nonnisi arroganter
 immorari quis posse videatur. Sequitur testa-
 mentorum epocha tertia qua Praetor ex testa-
 mento saltem septem signaculis munito se bono-
 rum possessionem daturum promiserat. Unde
 demum temporis successu enata est illa in Germa-
 nia recepta et (d) in hunc usque diem testandi
 forma, de qua adiisse iuuabit eandem, quem ho-
 noris causa nominauimus HEINECCIVM. (e)

§. IV.

TESTAMENTORVM IN GERMANIA VSVS SERIOR

Germanicae originis gentis pactis sic dictis
 successoris, Romanis plane incognitis, iura suc-
 cessionis determinasse, inter omnes constat. (a)

A 3

An

(c) in Dissert. de origine et
 progressu testamenti fact. §. 16.
 in Opusculis pag. 971. (b)

(d) Ordinatio Notariorum
 de 1512.

(e) l. c. §. 22. pag. 993. EV.
 OTTO. ad Institut. pag. 244.
 §. 4.08. II. I. supra. 7872.

(a) Fautor et praeceptor
 maxime colendus illustr. Da.
 28

An autem, et ex quo tempore testamenta apud illos in vſu eſſe coeperint? altioris indaginis quaefſtio ſemper viſa eſt. Minimum pomum eridos ICTIS fuit, in diuerſas plane abeuntibus ſententias. Litis anſam dedit enunciatum C. TACITI: (b) heredes ſucceſſoresque ſui cuique liberi, et NULLVM TESTAMENTVM. Quae verba licet clariora ſint, quam vt interpretatione et enucleatione indigere videantur, in illis interpretandis tamen mire ſe torquent viri docti; quibusdam, testamenta quidem haud incognita maioribus noſtris, non vero tanta ſollicitudine, et ſcrupuloſa ſubtilitate conſecta fuiſſe, putantibus, quam apud Romanos; aliis e contrario de testamentis ſcriptis locum TACITI intelligendum eſſe exiſtimantibus; vt taceam aliorum opinionones, de quibus omnibus STRYKIVS, (c) cuius tamen ſententiae, ſi accuratori mentis trutina eam perpendamus, calculum qualemcumque noſtrum adiacere non poſſumus. (d) Ex veriori ſententia nullus olim apud maiores noſtros omnino vſus

DE SELCHOW in *Elementis Iuris Germ.* §. 623. pag. 722. edit. de 1767. ibique I. H. BOEHMERVS. *De moribus Germ.* cap. XX.

(c) *De ſucceſſione ab inteſt.* Diſſert. VIII. Cap. I. §. 2.

(d) argumenta STRYKII ſub examen vocavit I. G. HEINRECCIUS in *Iure Germ.* L. II. T. 6. §. 143.

ysus testamentorum fuit, (e) Neque etiam mo-
nente s. PVFFENDORFFIO (f) vlla apparet,
ratio, quare tantopere testamenta desiderare de-
buerit gens thesauros tunc cumulare nescia et
paupere suppellectili contenta, cui ex segete, pe-
core, et venatu vix amplius quaerebatur, quod
victui quotidiano eique simplici sufficeret. Sa-
tis mature, piis tamen artibus praeprimis cleri-
corum, quo animae consulere moribundi, in-
troducenda esse testamenta, Viris doctis iam pri-
dem obseruatum est. (g)

§. V.

NOTIO FEVDI SVCCESSORVM FEVDALIVM
ET SVCCSSIONIS FEVDALIS

Quibus praelibatis, de testamentis Romano-
rum, nec non Germanorum, ad tractationem
thematicis ipsam propius transire fas erit. Quod
ipsum

(e) Perillust. Dn. A. G. ESTO-
RIS *Rechtsgelehrsamkeit der Teut-
schen T. III §. 2904 pag. 1002.*
G. CHRIST. GEBBAUERVS *in*
Vestig. iur. German. Dissert. 13.
pag. 565. I. CHR. DITMARS
in animaduers. ad Tacit. pag.
127. nr. 8. CONSILIA HAL-
LENSIA Tom. 1. Lib. 2. resp.
67. nr. 22. Dn. DE SELCHOW
l. c. §. 640. pag. 739. I. HENR.
DE SYMMERMAN *in Dissert.*

*de origine et progressu testamen-
torum. Cap. III. Sect. 2. §. 2.*
Leng. 1736. I. FR. W. DE NEV-
MANN de hereditate et success.
Princip. in meditationum Iuris
priu. Princip. P. V. Sect. IV.
T. 19. pag. 603.

(f) *in iure nat. et gent. Lib.*
IV. Cap. 2. §. 18.

(g) I. AD. KOPPIVS *de Te-*
stament. german. §. 2. Francof.
1736. ibique THOMASIVS.

ipsum vti boni ordinis ratio postulare videtur; ita, siue etymologiam, siue definitionem feudi spectemus. mirum in modum per sententiarum diuortia distrahuntur Doctores. (a) Cuius quidem dissensus rationes siue in eo quis ponat, quod vel ipsum ius feudale varios tradat significatus, (b) siue aliunde eas repetendas existimet, nobis eminentiores notasse sufficiat. Alterum, quo sumitur pro iure; alterum, quo rem denotat. Priori sensu est facultas moralis re aliena immobili plenissime vtendi, fruendi alicui ex beneuolentia domini, sub conditione mutuae fidelitatis concessa. (c) Posteriori significato denotat rem cuius dominium vile, reservato dominio directo, alteri conceditur sub lege mutuae fidelitatis specialis. (d) *Successio feudalis* duplici iterum accipitur sensu. Successionis sensu latiori omnis

quicq;

(a) Definitiones feudi a Doctoribus propositas sub examen vocarunt beatus DESENKENBERG in *primis lineis P. II. cap. 7.* HULD. AB EYBEN in *elect. I. P. Cap. II.* HORNIVS in *Iurispr. Feud. Cap. II. §. 7.* Magnificus vniuersitatis huius literariae Cancellarius Perillustr. Dn. ESTÖR in *Observation. Iur. Feud. obs. 2.* CHR. GEBAVERVS in *Originibus Feudi per tot. Lips.*

1734. ER. C. BVRI *Erläuterung des teutsch. L. R. Cap. I. §. 6. pag. 46.* beatus A LVDEWIG in *Iur. Feud. Sect. II. Cap. I. §. 3.*

(b) *II. F. 23. II. F. 8. et 23. I. F. 14. I. F. 25. I. F. 6.*

(c) I. W. ITTERI *Quaest. I. Feud. Cap. II. qu. II.*

(d) G. L. BOEHMERI *principia Iuris feudalis. §. 2.*

acquisitio fendi derivatiua venit; sensu speciali seu stricto denotat modum, quo morte vasalli, cui id iure obtigerat, illud in alium, eodem, quo is illud possederat iure deuoluitur eidemque acquiritur. Is vero, in quem haec successio deuoluitur *Successor feudalis* audit. Prout iam ipsa successio vel ordinaria est, vel extraordinaria, successores in ordinarios et extraordinarios diuiduntur. Ordinariorum nomine veniunt omnes, ad quos feudum secundum inuestiturae legem deuoluitur. (e) Extraordinarii vero dicuntur, qui alio modo quam ex inuestiturae succedunt. (f) In omni omnino feudo successio- nem hereditariam et non hereditariam, vt hoc addamus, statuunt alii, (g) et dum illam ad liberos, hanc ad agnatos referunt, distinctionis vsum in eo fundatum esse, sibi persuadent, quod agnati iure proprio, liberi vero non aliter, ac si patris

(e) *l. f. 14. l. f. 50.*

(f) G. L. BOEHMERI *Disser-
t. et indole et natura expectat.
inuestit. Cap. IV. §. 98. IDEM
in dissert. de successione fratrum.
§. 2.*

(g) LIPSIENSES *praepri-
mis IO. GOTTL. BAVERVS
de vasallo exheredante. per tot.
Idem de communi Saxon. manu*

§. 2. IOH. GOTTL. SIEGE-
LIVS *de consolidatione temp.*
§. 7. C. F. HOMMELIVS *ad
MASCOVIVM de iure Feudo-
rum Cap. X §. 38. pag. 337.*
eandem thesin nouiter defen-
dit HENR. GOTHR. BAVERVS
*de Testamenti factione Va-
salli §. 11. Lipsiae 1768.*

B

patris heredes existerent, ius succedendi sibi vindicare possint, ideoque illos non beneficio primi acquirentis, sed beneficio patris, et per patrem succedere arbitrantur. Agnatos quidem *iure proprio* succedere dubio caret, nec id unquam quis negavit. Sed tamen in filiis idem ius obtinere, nec eos iure hereditario unquam succedere ego sane, ut virium quas novi tenues, gnarus, tamen contenderem. Quemadmodum vero haec per transennam dicta sunt, ita plenior ea de re dicendi locus erit infra §. X. quo loco dissentientium argumenta non tantum proponere, sed etiam ad ea respondere annitar.

§. VI.

FEVDVM EST VEL HEREDITARIVM, VEL EX PACTO ET PROVIDENTIA TALE.

Distinctionem feudorum in hereditaria, et ex pacto et providentia talia quoad verba cum ignoret ius feudale, Doctorum placitis ea originem debere, quis est qui nescit? Quidquid sit, ut vulgare et pileo vulgo et unanimiter fere adscribatur, (a) distinctionem ipsam velut iuri beneficiario haud aduersam (b) probant omnes, licet

(a) C. H. HORNIVS *in Iurispr. Feud. Cap. IV. §. 33.* Cap. II. Concl. 33. nr. 1. a.
 HENR. ROSENTHAL *de feudis* 3. (b) II. F. 50. II. F. 2. §. 2.

licet si definitionem desideres, singulos ingenio quosque suo eum in modum indulgere videas, vt, dum in labyrinthum incidisse multos dixeris, his, qui se extricare nequeunt, Ariadneo filo opus esse, aliis vero iusta de incertitudine tantâ conquerendi causa suppeterere videatur, eo, quod rem impeditam magis, quam expeditam reliquisse videntur. Vnde, quamuis rectam ab omni parte ideam vtriusque feudi sibi formare perquam difficilis res sit, tamen periculum in re ardua fecisse iuuabit, considerando feudum *hereditarium* duplici respectu vocari posse, primo; sensu generali quo feudum in heredes transmissibile denotat, et personalissimis contradistingui poterit, hodieque omnia prorsus feuda hereditaria suo modo vocari omnino possunt. (c) Deinde sensu alio, et quidem stricto, feudum, in quo pacto contrahentium Domini nempe atque Vasalli communi feudorum naturae, vel quoad successionem, vel quoad dispositionem, vel quoad vtrumque derogatum est. (d) Priori casu, si regulae successionis, et dispositionis allodialis placuerunt, feudum *mere et absolute hereditarium*

B 2 audit.

(c) H. CHR. DE SENKENBERG l. c. §. 294. G. A. STEUVIVS in *Synt. Iur. Feud.* Cap. IX. §. 1. nr. 6.

(d) FR. LAVR. WILH. MEYERI *Dissert. de suc. esse* ex pacto et providentia maiorum Cap. 1. §. 10. Altorfii 1759.

audit. (e) Posteriori vero, si vel in solo modo succedendi, vel ratione facultatis disponendi tantum a communi feudorum natura recedit nomine *mixti* vel *secundum quid hereditarii* feudi insignitur. (f) Vtrorumque naturam atque indolem ex literis inuestiturarum diiudicandam esse satis patet. Sed quid in dubio praesumendum? non immerito quaesueris. Et sane, quia partes in omni negotio quam minime omnium recessisse praesumendum est a iure communi, neque ea humani ingenii ratio est, ut libertate disponendi de bonis suis quis se ipsum, vel heredes suos priuet, pro mixto potius praesumptionem capiendam esse ego quidem existimauerim. (g) Feudis hereditariis vtriusque generis opponitur *ex pacto* et *providentia* tale. Sunt autem haec feuda: in quibus pacto contrahentium tam quoad

(e) De genuina formularum concessionis interpretatione acerrime controuertitur. Conf. HORNIVM l. c. Cap. IV. §. 34. I. BALTH. DE WERNHER *Observat. Forens. P. I.* obs. 230. LAMBERTHVM de genuinis et spuriis feudi heredit. notis. in G. A. NIENICHENII *thesauro iur. feud. T. II.* pag. 609. C. FRID. HÖMMELIUS in *Rhapsodia quaestionum in fo-*

ro quotidie obuenientium. obs. 272. pag. 353.

(f) G. A. STRUVIUS l. c. Cap. II. Concl. 33. nr. 42.

(g) I. VLR. L. B. DE CRAMER von *Verleibung derev Güter zu rechten Erbleben. T. II.* Opusc. pag. 701. I. CHR. DE SENKENBERG *Einleitung zu der Lehre von den Erb- und Erbmann Lebn.* Gießae 1744.

successionem, quam quoad dispositionem de feudo Vasallo permissam, modus iure feudali praescriptus, in omnibus ac singulis capitibus retentus, nec quidquam immutatum in eo est, quod speciem qualitatis allodialis referre videatur. (h)

§. VII.

TESTAMENTI AVCTORITAS INTVITV FEVDI
MERE HEREDITARII

Feudorum successionem, inuestitura regulariter deferri neque quidquam in successorum praeiudicium a Vasallo fieri, aut ius succedendi illis quaesitum vlllo modo interuerti posse, principiis iuris feudalis conuenienter hucusque recte nobis statuiffe videmur. Quo posito et testamentum de successione conditum prorsus nullum esse et legibus auersari sequitur: imo licet iusta consequentia id hinc non colligeretur, tamen ex verbis textus expressis; *nulla dispositione testamentaria de feudo manente vel valente* euidenter pateret. (a) Quod quamuis tam certum sit, quam quod certissimum, hanc successionis legem immutandi facultatem speciali ratione interueniente Vasallo competere posse, nec

B 3

ego

(h) CAR. HENR. MÖLLE L. MEYERVS l. c. §. 10.
R1 *Vfus pract. distinct. feud.* (a) l. F. 8. pr. II. F. 9.
Cap. 1V. *distinct.* 14. FR. W. II. F. 55.

ego, nec alii negauerint. Id quod triplici tantum modo contingere posse affirmo. (b) Scilicet: *inuestitura*, curiae feudalis *obseruantia*; vel denique ipsa fendorum quorundam *natura* id permittente. Ad casum posteriorem spectat *feudum hereditarium* merum; quod allodio excepta fidelitate, tam quoad successionem, quam quoad alienandi facultatem omnigenam plane equiparatur. Proinde in illud non primo acquirenti, sed ultimo possessori, non sanguinis, sed mero hereditario iure succeditur. (c) Quin eoque processisse nonnullos videas, (d) vt plenum istius feudi dominium in Vasallum transferri asserere haud veriti sint; quasi inter allodium et feudum hereditarium ne vel tantillum differentiae superfit. Verum ita se res non habet. Quamuis enim ius Domini directi in eo se haud exserat, vt alienationem tam inter viuos quam per ultimam voluntatem hinc omnimodam Vasallo interdicere, vel heredem secundum ius ciuile succedentem ab hereditate arcere possit; in eo tamen illud saluum atque

(b) I. IAC. MASCOVIUS l. c. *Cap. X. §. 37.* G. L. BOEHMERVS l. c. §. 294. *ibique allegati.*

(c) I. W. ITTERVS l. c. *Cap. XIV. qu. 4.* BAYERVS in *der Erläuterung der teutschen L. R.* pag. 377. I. C. ROTHVS

in *Dissert. de Feudo hereditario.* §. 6. in IENICHEMII *Thes. Jur. Feud. Tom. II. pag. 569.*

(d) DN. DE BERGER in *Elect. Discept. Forens. pag. m. 1250.*

atque conspicuum videtur, quod Vasallum fidem clientelarem praestare oporteat, negligentem vel contumacem beneficio priuare, (e) nec impedire queat, ut si Vasallus sine herede testamentario, vel ab intestato decedat, ius Vasalli in manu dirigente cum dominio directo consolidetur. (f) Quamobrem eiusmodi feudi intuitu vltima elogia omnes sortiri effectus quos habent in allodio, per se patet. (g) Sed illustrationis causa principaliores in medium proferre licebit. Vasallus hoc feudum fideicommissio relinquere potest non tantum, sed etiam, si defunctus feudi possessor hereditatem suam vniuersali fideicommissio grauasset, fiduciaris heres etiam feudum restituere tenetur. (h) Filium exheredem scribere etiam feudi huiusce intuitu Vasallus obseruata forma iure ciuili praescripta potest. (i) Cum enim

pater
(e) IOH. A. HELFELDVS PISTORIS *Quaest. iur. Lib. II. in elementis iur. feud. §. 261. qu. 1. nr. 61.* ANDR. GAILLIUS *in Obseruat. Lib. II. obs. 154.*

(f) I. G. BAVERVS *de comuni Saxon. manu §. 23.* G. F. DEINLIN *de exclusione Fisci.* in G. AVG. IENICHENII *thes. iur. Feud. Tom. II. pag. 740.*
(g) G. AD. STRVVIVS *l. c. Cap. IX §. 12.* HENR. DE COCCENI *hypoememata iur. feud. Tit. 9. §. 12.* HAETM. PISTORIS *Quaest. iur. Lib. II. qu. 1. nr. 61.* ANDR. GAILLIUS *in Obseruat. Lib. II. obs. 154.*

(h) HENR. DE ROSENTHAL *l. c. Cap. VIII. Concl. 6. nr. 2.* MENOCHIVS *in Consiliis. Conf. 529. nr. 25.* CONSILIA MARPVRG. *Vol. II. Conf. 26. nr. 119. et 158.*
(i) LVD. SCHRADERVS *in Tract. de Feudis. P. VII. Cap. 2. n. 39.* LVDWELL *in Synopsi iur. Feud. pag. m. 213.*

pater nulla etiam allegata causa filium, modo legitimam ipsi reliquerit, a feudo huiusmodi vltima voluntate arcere et extraneo illud relinquere possit, quid obstat, quo minus exheredationem rite factam effectum sortiri dicamus? Num vero vt dispositio talis testamentaria valeat, domini consensus requiratur, pro more disputant Doctores. Negantium cohorti eo imprimis ex fundamento accedendum mihi videtur, quoniam contractu inter Dominum atque Vasallum id saltem implicite actum esse videtur, vt Vasallus quandocumque occasio ferret, vel ipsi libuerit, ad alienationem omnimodam, tam inter viuos, quam per vltimam voluntatem procedere possit. Generalissimo consensu tutus, ad alienationem iure suo progreditur Vasallus et irrequisito licet domini consensu feloniam reus haud existet. (k) Interim, vt Domino eius rei notitiam faciat haud dissuaderem. Nec dubium videtur, quin pro liberrima, quae horum feudorum natura est, testandi facultate, feminae quoque institui queant. (1)

§. VIII.

(k) I. AVG. HELLFELD *l. c. P. VII. Cap. 2. nr. 44.*
l. c. §. 249. HENR. ROSEN-
 THAL *l. c. Cap. VII. Concl. 6.*
 nr. 1. LVD. SDHRADERVS

(1) HOMMELIVS *l. c. pag.*
354. et Obs. 173. pag. 163.

§. VIII.

FEVDVM EX PACTO ET PROVIDENTIA VASALLVS
NEC ALIENARE NEC TESTARI DE EO POTEST

Facultatem testandi de feudo hereditario Vasallo regulariter competere paragrapho antecedente dictum est. Alia longe feudorum ex pacto et providentia maiorum ratio est, utpote de quibus Vasallum disponere non posse manifestum esse puto. Quod dum primo omnium loco praesupponimus, non ea de causa, id fieri quis existimet, quod feudum sit res aliena, sed ideo, quia licet Vasallus iure dominiū vtilis tantum gaudeat, id ipsum tamen admodum restrictum sit legibus, hinc vero alienare illud nequeat, sed ei, qui ex pacto primi acquirentis et legum feudaliū dispositione ius succedendi in eo quaesitum habet, relinquere tenetur. Quemadmodum igitur ratio prohibitionis in qualitate feudali, minime vero in personae inhabilitate fundatur, ita heredem in feudo testamento instituendo neque successori legitimo neque domino praeiudicare potest. (a)

C §. IX.

(a) I. F. 8. pr. II. F. 9. §. 1. II. F. 55. pr.

scribenda esse arbitremur. Inde tot sententiarum diuortia, tot difficultates, Docentes aequae ac discentes, iudices ac causarum patronos prementes bonam partem enatae. Quae enim ratione aliquis facultatem exheredandi concederet patri in bonis, quae eo tempore, cum exheredationi modus poneretur, ne cognita quidem fuere Romanis, quin talibus, in quibus, si naturam eorum ex legibus feudalibus aestimemus, ius patris morte expirat. Filius enim non patris beneplacito, sed ex prudentia et pacto maiorum ad feudum adspirat. (b) Cui prouiso legalis accedit, qua pater omnino et simpliciter prohibetur testari de feudo. Tam vero cum nulla prorsus defuncti ordinatio de feudo queat subsistere, qua ratione aliquis valere statuere possit exheredationem, quae non nisi testamento fieri potest, ego quidem non video. Quare illorum sententiae accedendum mihi videtur, qui textui *I. F. 8. pr.* firmo talo inhaerent ideoque omnem patri dispositionem denegatam esse censent neque ad extraneos eius vim restringunt. (c) Et sane

C 2 licet

(b) *Consilia Hallens. T. II. L. 2. nr. 6. pag. 963.*

(c) MICH. GRASSI *Receptae sentent. §. 14. nr. 19.* BENEDICT. CARPOZII *Disput. Feud. Dissert. V. thes. 16, LVD.*

WELLI *Synopsis iur. Feud. Cap. IX. pag. m. 182.* KNIPSCHILD *de Fideicommissis fam. Cap. IX. nr. 109.* I. G. WOLFFIUS *in Elem. l. Feud. Cap. XII. §. 10.*

licet laudatus textus deficeret, ex natura feudi eandem sententiam defendi posse et debere contenderem. Res quippe ex contractu terti debita, vel ius quodcumque quaesitum, nec filio, nec aliis quibuscumque a patre pro lubitu eripi potest. (d) Causas vero exheredationis iure communi approbatas ad feuda Romanis incognita extendi non posse, res ipsa loquitur et prona consequentia patet.

§. X.

QVOD CONTRA DISSENTIENTES DEFENDITVR
NON TANTVM SI FEVDVM ANTIQVVM
FVERIT

Distinctionem successionis hereditariae ad feuda applicando sequentem in modum aduersus tradita hactenus insurgit BAYERVVS. Filius, inquit, beneficio patris succedit, quin, addit, per hunc stare debet, vel itne illum feudo priuare? Prius si verum, scilicet filius patris beneficio succedit, me haberet consentientem. Enimvero cum falsum sit praesuppositum hoc, quis contrariam sententiam non praetulerit? Et hoc ad vnum fere omnes, et recte etiam statuere mihi videntur Doctores (a) scilicet quod omnes a primo

(d) I. H. BOEHMERVS in
Dissert. de iure ex pacto tertii

quaesivo. Cap. II. §. 4 Hal. 1735.
(a) quorum ex immenso
numero

primo acquirente descendentes virtute pacti
 ab eo initi ad successionem vocentur, vn-
 de hoc ius radicaliter quaesitum patris bene-
 placito interuerti non potest. Quod *per et post*
 patrem succedant, et quod illi debent se in nu-
 mero a primo acquirente descendendum esse,
 quis est qui negat? sed quis patris beneficio libe-
 ros in feudo eam ob causam succedere contende-
 ret? Beneficio Domini directi hoc contingere
 verba textus *II F. 23. quod ex beneuolentia Domi-
 ni ita detur feudum, et ad eum heredes que-
 suos masculos in perpetuum permaneat* satis euin-
 cunt. Accedit et alter textus *I F. 8. pr.* vbi
 notissima verba leguntur *nulla ordinatione defun-
 cti in feudo manente vel valente.* Quid in re cla-
 ra apertius dici potuisset? ignorare nos ingenue
 confitemur. Ne autem inauditos condemnemus
 aduersarios, in argumenta quibus vtuntur cura-
 tius inquiramus. Et primo quidem vrgent *II F.*
26. vers. Si Vasallus quo cauetur, Vasallum feloniam
reum feudo priuari, tum vero ne filios quidem suc-
cedere.

numero sufficienti ROSENTHAL
l. c. BERLICH P. II. Concl. 56.
nr. 58; HORNII l. c. Cap.
XIV. §. 8. BEN. CARPZOVIVS
Iurispr. Forens. P. II. Const. 46.
def. 7. l. G. WOLFFIUS l. c.

Cap. XII. §. II. *illustr. Dn. DE*
SBLCHOW in libro iam saepius
cit. §. 555. pag. 654. sexcenti-
que alii quos iam nominare
non vacat.

cedere. Concedere licebit prius, et salua nihilo-
 minus res erit. Ratio legis in eo consistit, quod
 Vasallus feloniam commissa, eo se hoc ipsum feudi
 indignum reddidisse videatur, neque adeo omni
 fidelitatis lege posthabita fidelis amplius in curia
 Domini cum aliis fidelibus stare possit. Enimue-
 ro textus hic notorie supponit casum, propter
 quem Vasallus ex capite feloniam feudo priuari
 possit ex dispositione legis. Vnde, cum in liberis
 paterni criminis exempla metuantur, hinc vero
 et ipsi praesumantur futuri esse degeneres, eos a
 successione feudali exclusos voluerunt Feudistae.
 Quam quidem poenam dum innocentes haecenus
 incurrunt, exinde tamen non nisi male quis collig-
 eret, successionem feudalem esse hereditariam.
 Liberi quippe hoc casu excluduntur, non qua fu-
 turi heredes in allodio, utpote quo ob feloniam
 patris haud priuantur, sed quia vitioso sanguine
 procreati fidelitatis officii fungendis natura in-
 habiles videntur et praesumptione sunt: indigni
 adeo qui iure ex *investitura* quaesito et ipsi suc-
 cedant. Quae ratio cum in agnatis cesset, quia
 hi non vitiosum ab ultimo defuncto, sed inge-
 nuum a communi stipite sanguinem trahunt, hinc
 agnatos successores heredes licet exstiterint de-
 functo in allodio, ob feloniam ab eo commissam
 feudo

feudo non priuari conclamatum est. Vnde conficitur, liberos feudo priuari ob feloniam patris, non qua heredes futuros in allodio, utpote quod nisi rite et iuste exheredati fuerint tamen consequuntur, sed quia natura ab illo descendunt. Neque obstat quod urgent alii (b) feloniam a patre viuo auo commissa patreque adeo feudo priuato filiis haud nocere. Quamuis enim inde concludi posse videatur ad successionem hereditariam, quia non obstante vitio, quod sanguine traxisse videntur, tamen succedere dicuntur, nulla tamen huic argumento inest vis. Nam, ut taceamus nullo expresso textu ita quidem dispositum esse, diuersitatis ratio vel in eo manifesta est quod feloniam commissa sit a patre feudo in ipsum nondum deuoluto. Vnde cum nascatur praesumptio, cum, si in perceptione beneficii constitutus iam fuisset, feloniam reum futurum non fuisse, coniectura sane mitiori praesupponere licet, in liberis, si post mortem aui feudo potiantur, paterni reatus exempla non esse metuenda, hinc vero patre in poenam excluso, eos non succedere auo, pro ut nepotes proximique heredes solent in

allo-

(b) DIONIS. GOTHOFRE-
DVS ad dict. textum lit. l.
GOTTL. GERH. TITIVS in

dem teutschen Lehnrecht pag.
499. §. 50. F. G. WOLFFIUS
l. c. Cap. XVI. §. 17.

allodio, sed ex lege inuestiturae, quod iam nemo adsit qui ex pacto potius ius habet. *Secundum* in quo praesidium quaerunt argumentum, desumptum est a venditione vel alia quavis feudi alienatione legitime facta, in qua filii acquiescere tenentur. Sed quis ingens, quod alienationem inter viuos et quae per vltimam voluntatem fit, discrimen intercedit, non obseruet? In eo quidem vtramque conuenire, quod velut toridem alienationis species eodem genere comprehendantur, facile largimur, verum ab vna illarum ad alteram non nisi male concludi, Logicorum regulis constat. ¹¹⁶ Accedit vnanimis Doctorum consensus, concessa alienandi facultate, inter viuos alienationem, non eam quae testamento fit comprehendit. (c) Alienatio inter viuos naturalis est, veteribus pariter ac nobis in more posita: testamenta contra omnia et vltimae voluntates naturae

(c) LVD. SCHRADERVS
l. c. P. VIII. Cap. 4. nr. 22.
HENR. ROSENTHAL l. c. Cap.
VII. concl. 36. SAM. STRYKIVS
in Operibus Vol. III. Dissert.
20. pag. 3. et Vol. VIII. Diss.
30. pag. 2. CONSILIA HAL-
LENS. T. I. Lib. 3. resp. 66.
nr. 14. I. MASCOVIUS l. c.
Cap. X. §. 36. nr. I. HENR. CHR.

DE SENKENBERG l. c. §. 288.
G. LVD. BOEHMERVS in prin-
cip. l. Feud. §. 265. *ibique* e.
THOMASIVS. P. AVG. HELL-
FELD l. c. §. 364. ipse H. G.
BAVERVS in dissert. de Testa-
menti facione Vasalli §. I. Lip-
siae 1768. IO. LAVR. ELEI-
SCHERI Institut. Iur. Feud.
Cap. VIII. §. 9. pag. 710.

rae feudorum repugnant. Porro feudo vendito, iure retractus gentilitii adhuc gaudent liberi. (d) Feudo vero per testamentum alienato vel spe omni succedendi excluduntur. Pater denique feudum distrahturus ut plurimum necessitate urgente hinc coactus ad alienationem procedit, testamentaria autem dispositio plerumque vindictae studio suscipitur. Ut taceam, ius Vasalli, quod in feudo habet, vitam duratione non excedere. (e) *Tertium* quod proferunt argumentum maioris ponderis esse videtur. Causas nempe exheredationis esse etiam putant causas feloniae, (f) ita, ut quaecumque causae sufficiant ad exheredationem, pariter etiam sufficiant ad priuationem ex felonia. Verum enim vero si dicta veritate niterentur, pro no alueo sequeretur, Vasallum lucri causa in scenam prodeuntem, vel pro domino fideiubere renuentem

(d) *II. F.* 26. §. 5. *II. F.* 3. *verbis sed etiam.* HARTM. PISTORIS *l. c.* *Lib. II. qu. 9.* *nr. 1.* HORNIVS *l. c.* *Cap. XX.* §. 13. G. AD. STRVVIVS *in Synt. Iur. Ciu. exercit.* 23. §. 56. I. H. BOEHMERVS *in Consult. et Decis. T. I. P. 2. resp.* 131. I. AVG. HELLFELD *l. c.* §. 301. *pag.* 365. I. V. L. B. DE CRAMER *Obferuat. Iur. Vniuersi*

T. I. pag. 18. §. 2. 10. LAVR. FLEISCHERVS *l. c.* *Cap. XIX.* §. 7. *pag.* 745.

(e) SAM. STRYKII *Caut. Test. Cap. VI. m. 2.* §. 3. L. B. DE CRAMER *l. c.* *T. III. obs.* 982. *pag.* 820. I. GARR. WOLFIVS *l. c.* *Cap. XII. §. 11.*

(f) I. SCHILTERI *Institut. Iur. Feud. Cap. VIII. §. 7. lit. a.* *pag.* 113.

D

nuentem feudo priuari posse, quia exheredari potest. Sed quis haec dixerit? Sin vel ad momentum demus, causas exheredationis esse causas feloniae, conclusio tamen a Domino directo Vassallum priuante ex capite feloniae haud valebit ad patrem exheredantem ex causa ingratitude. Hoc enim cum fieri possit priuatim, illud non nisi obseruata figura iudicii atque praecia causae cognitione a Domino directo vel iudice feudali. (g) Quamobrem, quae habentur *II F. 23. in fine et II F. 24. §. 2. vers. Praedict. modis* eo saltim nobis tendere videntur, vt pateat, eadem aequitate, qua iura patrem filium exheredare iusta ex causa in alodio permittunt, eadem etiam Vassallum arceri a feudo ob feloniam licet forte non ex iisdem causis. (h) Leuioris momenti est *quarta ex II F. 45.* desumpta ratio, scilicet quod patris heres sit filius. Vnde conficere sibi posse videntur, filium rite exheredatum etiam a feudo abstinere debere, eo imprimis moti: quod filius alterum absque altero habere prohibeatur.

Ast

(g) *I. F. 22. II. F. 22. II. F. 28. pr. et §. 1. I. F. 21. verbis, sine cognita culpa, et nisi conuicta culpa.*

(h) ¹ IAC. MASCOVIVS *l. c. Cap. XII. §. 27. pag. 251. DE SENKENBERG l. c. §. 394. TRIER ad STRYKIVM ani-*

maduvsf. 270. GOTTL. G. TITIVS l. c. pag. 498. §. 47. ibique STRYKIVS, I. G. WOLFIVS l. c. §. 8. I. P. A. LVDEWIG ad STRYKII Elem. Iur. Feud. Cap. XXXIII. qu. 4. pag. 286.

Ast quis, me etiam non monente, hac explicatione vim textui inferri, non videt? Quod licet neget *BAVERVS prona et naturali* potius ratione textum, prout statuit interpretandum esse existimans, summa tamen legis haec esse videtur. Scilicet, cum teste experientia liberi allodium repudiaturi iure singulari in feudo succedere interdum tentent, quo subterfugiant solutionem aeris alieni, saluberrimo consilio prospectum est hac lege creditoribus, ut utramque hereditatem vel amplecti, vel utramque repudiare teneantur, nec vnam sine altera sibi habere queant, (i) non alium, ut videtur in finem, quam ut solutione debitorum paternorum honori nominis ipsorum vel inuiti consulere obstringerentur. Tantum abest, ut feudum ideo pars hereditatis factum sit, ut potius titulo singulari, licet eodem, quo pater iure illud possidere videatur filius. (k) *Quintum*, cui haud leue pondus tribuunt, ab emphyteusi romana petitur argumentum. Emphyteutam, inquit, emphyteusim acquirentem omnibus descendentibus suis prospexisse, et nihilominus tamen possessorem emphyteuseos per exheredationem filium ab emphyteusi arcere

D 2

posse.

(i) FRID. W. PESTEL
De obligatione successoris feudalis ad soluendum aes alien.
heredit. §. 2. Rinz. 1754.

(k) L. B. DE CRAMER
l. c. T. II. obs. 486. pag. 117.

posse. Qua quidem ratione dum subsumunt atque concludunt a fundo emphyteutico ad feudum, ab emphyteuticario ad Vasallum, eos a diuersis ad diuersa, scilicet ab allodio ad feudum, ab emphyteuticario romano, ad Vasallum germanicum argumentum ducere, quis non videt? Quod ergo paragrafo antecedente dictum est, causas exheredationis iure communi approbatas ad feuda non spectare, neque adeo quod ratione allodii procedit, intuitu feudi etiam effectu haud destitui, hoc loco vt pluribus repetamus nemo exspectauerit, vnde nec obiectioni huic diluendae immorabimur pluribus. *Sextum* denique, quod patrocinari sibi putant ab ipsa successione feudali ducunt argumentum. (1) Scilicet quod in ipso actu successionis non primo acquirenti, sed vltimo defuncto feudi possessori succedat proximus. Vnde conficere posse nulli dubitant, non primo acquirenti, sed vltimo possessori, non illius, sed huius beneficio liberos succedere. Verumtamen vti ratio ordinis succedendi a legibus determinati in mera legislatoris voluntate quaerenda est, ita ipse Dn. DE LVDOLPH vel inuitus confitetur; *pacto primi acquirentis*

(1) I. M. DE LVDOLPH *tuvae parte spec. §. VI. nr. 5.*
in *Tract. de iure primogeni.* pag. 44.

acquirentis et dispositione iuris feudalis effectum esse, ut ab eius sanguine descendens nepos, vel abnepos in feudo succedere possit. Et hoc ipsum est, quod contendimus. Quamuis enim patri existentiam debeat filius adeoque mediate per illum succedat, tamen, ut hinc concludam, filium non iure proprio, sed beneficio patris hinc iure hereditario succedere, a me impetrare haud possum. (m)

§. XI.

SED ETIAM INTUITU FEVDI NOVI.

Denegata patri in feudo *antiquo* exheredandi facultate, restat ut quid de exheredatione circa feudum *nouum* obtineat, videamus. Est autem feudum *nouum* quod non primi acquirentis inuestitura sed vi propriae inuestiturae acquiritur. (a) An in hoc feudo exhereditatio effectum sortiri queat? non adeo expeditum est. Affirmatiuam enim, licet egregii sequantur I C r i, negatiuam tamen defendunt alii, quae et mihi verior esse videtur. (b) Scilicet verba textus iam saepius citati *I F. §. pr.* generalissima omnem omnino distinctionem et restrictionem respuunt. Vnde li-

D 3 cet
limatissima *Diff. de Successione Fratrum. Cap. 1 §. 4.*

(m) I. P. A LVDEWIG in *Dissert. de obligatione successoris in Principatus et clientelas Cap. V. §. 4. not. dd. pag. 69. Halae 1737.*

(a) G. L. BOEHMERVS in

(b) HERM. VVLTEIVS *l. c. Cap. 9. nr. 79. ibique longe ordine allegati 10. GABR. WOLFIUS l. c. Cap. XII. §. 13.*

cet ab aliis restringantur ad feuda *antiqua*, eademque exemplo reliquorum textuum, qui de feudorum alienatione agunt, stricte interpretranda multi putent, tamen nihil agere mihi videntur. Quemadmodum enim probatione omni destituuntur, ita cum textus memorati feuda supponant propria, qualia etiam sunt noua, quod de illis generatim valet, etiam ad noua recte applicaueris. Secundo, ex concessione Domini, et contractu inter Dominum et patrem acquirentem inito, ius quaesitum nacti sunt liberi. Pactum vero in tertii fauorem initum, in eiusdem praecudicium cum effectu tolli, vel impugnari posse, quis statueret? Dissentientium (c) argumenta hisce absoluantur momentis. Primum in eo se fundant, quod ante patris obitum nullum filiis ius in feudo competat. Id quod vbi de exercitio Iuris quaeritur, omnino verum est. Sed quis a cessatione exercitii iuris argumentum duceret ad ius? Cum enim per inuestituram non sibi solum, sed omnibus descendentibus suis prospexerit pater adeoque per ipsam natiuitatem ius in feudum acquirunt liberi. Deinde, in-

(c) *Consilia Hallensia T. I. Lib. 3. resp. 33. nr. 6. HOR- NIVS in Dissert. de Testamen-*

taria patris circa feudum dispositione. §. 17. ibique PISTORIVS.

quint, si in hoc feudo quidquam iuris arrogare sibi vellent liberi, omne tamen ius beneficio patris ad illos redundaret. Sufficit ius in feudo quaesitum fuisse liberis; vnde id proficiscatur? parum refert. Nec enim solo patris beneficio feudum acquiri, sed accedente beneficio Domini directi, clara verba textus *II F. 23.* satis superque innuunt.

§. XII.

CONSENTIENTE LICET DOMINO DIRECTO.

Exheredationem itaque circa feudum *novum* subsistere, licet contendant dissentientes, in eo tamen plurimi conveniunt, Domini consensum accedere debere; (a) siquidem res ex contractu alteri promissa, non nisi accedente alterius contrahentis consensu ipsi eripi queat. Subsumunt, ius filii ex contractu illo feudali Dominum inter atque Vasallum celebrato proficisci, a quo si utriusque recedatur consensu, etiam ius filii in potentia exspirare debere. Quemadmodum vero haec omni iuris analogiae repugnent, ita fal-

(a) G. A. STRUVIUS *l. c.*
Cap. IX. §. 12 nr. 8. SAM
 STRYKIVS *in Caut. Test. Cap.*
VI. Membro 2. §. 3. A LYN-
 KER *Cent. 15. decis. 1435.*

BR YERVS *in delineat. I. Feud.*
Cap. VIII. pos. 81. lit. t. HENR.
 ROSENTHAL *l. c. Cap. VII.*
concl. 10. nr. II.

falſſimum eſt, contractum in tertii fauorem initum etiam mutuo conſenſu in eiufdem praeiudicium, poſtquam ius quaeritum naetus eſt, tolli poſſe: prout intuitu feudi noui ex iure feudali egregie demonſtrauit, qui nobis otium hac in re fecit I. H. BOEHMERVS. (b) Quae ſi ad noſtram hanc controuerſiam applicaueris, conſentientem nos habere tantum virum apparebit.

§. XIII.

TRANSITVS AD QVAESTIONEM DE INAEQUALI
FEUDI DIVISIONE INTER LIBEROS.

Absoluta circa exheredationem in feudo antiquo aequae ac in feudo nouo materia, ad alterum Diſſertationis noſtrae argumentum progrediamur, atque diſpiciamus: quid iuſtum ſit circa inaequalem feudi diuiſionem a patre factam? Qua in re decidenda eandem, quam paulo ante ſtrauimus viam, ituri ſumus. Legibus itaque ſubnixi, Vaſalli patris teſtamento non tantam vim ineſſe, vt inaequalis feudi diuiſio eodem facta ſubſiſtat, aſſerere haud veremur. Si qui forte ſint, qui temeritatis vel arrogantiae nos accuſare ideo voluerint, quod ab oppinione magni nominis Doctorem receſſerimus, illi quidem cogitent,

(b) in Diſſert. cit. Cap. II. §. 4. IO. GOTTF. BAVERVVS de Vaſallo exheredante.

tent, saltem nullam vel pauciores tamen theses iuris nostri extra omnem controuersiam positas esse, sed de omnibus fere in vtramque omnino partem tam argumentis quam numero Doctorum disputari posse ex aequo. Proinde nobis etiam saluum expetere liceat sentiendi arbitrium, quo argumenta, quae in vtramque partem proferuntur, proprio Marte ponderare queamus. Quod si a vero nos aberrasse deprehenderis, vt comiter admoneas atque in viam reducas, est, quod grata mente numquam non recolemus.

§. XIV.

DIVISIO FEVDI INAEQUALIS INTER LIBEROS
 IPSO IVRE NULLA EST NONSOLVM RA-
 TIONE FEVDI ANTIQVI.

Primi acquirentis inuestitura liberos in feudo succedere, patere satis arbitramur; cum, nisi inuestitus is fuisset, liberi etiam, successuri haud fuissent. Vnde quod descendentes ex primo acquirente aequali iure ad successionem vocentur, sequitur. Quo ex principio prona consequentia porro concluditur, ius ex pacto et pro uidentia maiorum quaesitum illis neque in totum, neque pro parte a patre vel ultimo defuncto siue
 E adimi,

adimi, siue minui posse. (a) Quae cum ita sint, genuinus sensus textus *l. F. 8. pr.* haud difficulter erui poterit. Non alia nempe mens Feudistae fuisse videtur, quam vt statueret, ordinatione defuncti filiabus successionem neque dari, neque filiis eam feudi partem, ad quam lege vocati sunt eripi posse, (b) omni dispositione paterna testamentaria penitus exclusa. Nihilominus tamen de eiusmodi dispositione qua ius succedendi *aliis*, quam quibus ex inuestitura debetur, capiendum esse hunc textum statuunt alii. (c) Sed prout verba antecedentia satis euincunt, inuita Themide. *Si quis decesserit filiis et filiabus superstitionibus, succedant tantum Filii, IIQUE AEQUALITER, NVLLA ORDINATIONE DEFVNCTI IN FEVDO MANENTE VEL VALENTE.* Qua ratione contrarium inde exsculpere

(a) *Peuillustr. Dn. I. G. ESTOR l. c. T. III. §. 2949. pag. 1039. Dn. DE SELCHOW l. c. §. 555. pag. 654.*

(b) HENR. DE ROSENTHAL *l. c. Cap. VII. concl. 3. nr. 3. BEN. CARPZOVIVS l. c. Disput. XV. Thesi 16. I. WILH. ITTERVS l. c. Cap. XIV. qu. 5. HERM. VVLTEIVS l. c. Lib. 1 Cap. 9. nr. 79. G. GERH. TITIVS in dem Teutschen Lebn-*

R. pag. 450. §. 31. 10. GARR. WOLFFIVS l. c. Cap. XII. §. 12. I. VLR. L. B. DE GRAMER l. c. Tomo III. obs. 982. pag. 820. et in Opusculis Tomo IV. Cap. 2. §. 9. pag. 61.

(c) I. MELCH. DE LV-DOLPH *de iure primogeniturae parte spec. §. 7. nr. 7. 10. GOILL. BAVERVS in Dissert. de Vasallo exheredante. §. 6.*

pere quotquot contendunt, possint, nos haud perspicere ingenue confitemur. Hinc, dum plurimi etiam eandem nobiscum defendant thesū, eo saltim casu eam limitandam esse existimantes, vbi filius patris heres exstiterit in alodio. Ast heredem, nisi feudum perdere velit, eum semper esse debere, a nemine negari. (d) Quamobrem cum heres teneatur facta defuncti praestare iure minimum feudali Longobardico, eum inaequalem feudi diuisionem a patre factam ratam habere debere sibi persuadent. (e) Summam vero huius textus cum supra explicare studuerimus, hoc loco reperere dicta lubentes superfedemus, sufficere rati, si obseruemus differentiam inter obligationem satisfaciendi creditoribus paternis, quae ex quasi contractu aditae hereditatis nascitur et obligationem agnoscendi dispositionem paternam intuitu feudi, vel aliarum rerum de quibus pater salua lege dispo- nere non potuit, hoc efficere, vt ab illa ad hanc consequentia nulla valeat. Non enim sequitur,

E 2

filius

(d) *ll. F. 45. ll. F. 54. Vniu. T. I. obs. 189. CONSILIA HALLENSIA T. I. Lib. 3. §. 4. resp. 74 nr. 2. et T. II. Lib. 2. nr. 122. pag. 2052. HENRICH, DE SENCKENBERG l. c. §. 291. confer. tamen §. 292.*

(e) *IO. BALTH. A WERNHER in Observat. Forensib. Tomo II. Obs. 415. FR. ES. PVFFERENDORFFII Observat. Iur.*

filius heres tenetur praestare factum patris in negotiis, quae inire potuit, ergo agnoscere tenetur ultimam eius voluntatem intuitu rerum, de quibus disponere testamento in praeiudicium liberorum prohibetur, quod tamen dispositione, qua vni filiorum vel totum feudum, vel maior eius pars assignatur tentari palam est. Quod dum contendimus, non hoc statuimus, quasi filius, pro uti iure Germanico licebat, repudiato allodio vel hodie in feudo succedere possit. (f) Vsu potius in hoc argumento praeualuisse existimamus ius Longobardicum, ut nostro iudicio recte statuunt magni auctoritatis Viri. (g) Verum hoc est quod volumus, filium, qui allodiale hereditatem amplectitur atque aes alienum a patre contractum pro portione hereditaria soluere paratus est, nihilominus posse impugnare inaequalem feudi diuisionem, tamquam ex dispositione

(f) *Ius Feud. Saxon. Cap. 55. Ius Feud. Aleman. Cap. 83. 89. 98. 10. TOB. REINHARDT Observat. ad Christivaei Decis. Vol. 1. Decis. 52. GALLIVS Lib. 11. obs. 128. §. ult. MYNSINGER Lib. 111. obs. 67.*

(g) LEYSERVS de Feudis Brunsvicensibus. in append §. 39.

FREID. E. S. PVEFFENDORFIVS in Processu Brunsvico Luneb. P. 111. Cap. 22. §. 29. L. B. DE CRAMER in Observat. Inv. Vniu. Tomo 1 Obs. 251. 280. 422. G. L. ROEHMERI Principia iur. Feud. §. 140. Summi Appellat. Trib. Cassell. Decisiones T. 1. Decis. 34. nr. 3. Decis. 35. nr. 1-4.

tione legis ipso iure nullam. *Secundum*, quod proferunt argumentum in eo consistit, quod filius testamentum paternum pro parte agnoscens, idem pro parte impugnare nequeat. (h) Sed respondetur, id procedere intuitu eorum, de quibus pater disponere iure non prohibetur. De Feudo autem dispositionem nullam leges aut manere aut valere volunt. Minus vrget argumentum *tertium*, quod ab introductione Iuris Primogeniturae in feudis Imperii desumitur, quasi id quod consensu Domini directi fieri possit, hinc vero ad diuisionem feudi vulgaris inaequalem, velut a maiori ad minus valide concluderetur. Enimvero, praeterquam quod in feudis Imperii Ius Primogeniturae publicae salutis causa introduci ratio suadet, quae in feudis mediatis cessat, summae insuper auctoritatis Viri (i) qui in hanc sententiam descendunt, consensum vel ratihabitionem filiorum iam natorum diserte requirunt. Quo quae accedente etiam inaequalem feudi

E 3 diui-

(h) CONSILIA HALLENSIA Tom. I. Lib. 3. resp. 74. nr. 1. et 3.

(i) IO. FRID. WILH. DE NEVMANN l. c. Tomo V. Sect. II. Tit. 7. §. 187. pag. 129. DE LVDOLPH l. c. §. XI. nr. 7.

GOTTL. OBRH. TITIVS in Specim. Iur. Publ. Lib. IV. Cap. 4. §. 22. illustr. Dn. DE SELCHOW l. c. §. 634. IO. STEPH. FÜTTERI Institut. Iur. Publ. §. 433. pag. 470. edit. nouiss. de 1770.

diuisionem subsistere nemo negauerit. Deinde fat graues insuper suppetunt differentiae rationes. Tametsi enim vel ad momentum concederemus in feudis mediatis, si non Ius *Primogeniturae*, tamen *Maioratum Senioratumue* absque consensu postgenitorum auctoritate Domini directi introduci posse, nihil tamen sententiae illorum qui pro validitate inaequalis diuisionis inde petunt argumentum accederet roboris. Nempe, iuris Primogeniturae introductione flori familiae generatim non tantum, sed vel postgenitis exclusis hoc ipso prospicitur, vt decedentibus primogenitis suo quique ordine locum ipsorum occupent atque in ius eorum succedant, hinc descendentes ipsorum, prout fata ordoque tulerit, eodem iure gaudeant; E contrario, facta inaequali feudi diuisione ad tempus forte vnus generationis bono dispositio paterna extra reprehensionis notam posita forte esse potest, si v. gr. filius minori feudi parte contentus esse iussus, ex allodio tantum accepit, quantum in praerogatiuam ex feudo cessit fratri. At, si cogitemus hoc defuncto portionem eius, pluribus liberis relictis, iterum in partes scindi, illo vero decedente minorem feudi partem, pluribus descendentibus existentibus, pariter diuidi, neque pro-

gres-

gressione accédente partes amplius, sed particulas fieri oportere, quas ius Primogeniturae excludit, sequitur argumentum inde desumptum minus stringere. Accedit, quod ille qui ex dispositione patris minore feudi parte contentus esse iussus est, seruitia feudalia Domino praestare amplius vix possit, adeoque et Domini interit ne feudum inaequaliter diuidatur. Quidquid sit, sine consensu postgenitorum *Primogeniturae* ius, *Maioratum*, vel *Senioratum* introduci non posse, et supposuimus ab initio et nunc pariter statuimus. (k) *Quartum*, quo vtuntur, argumentum ab eo petitur, quod feudi possessor id agere teneatur, vt feudi conditionem quamcumque ratione reddat meliorem. Iam vero cum feudum in infinitum diuidatur aequaliter, conditionem eius omnino fieri deteriore inquit. Sed vt itaceamus fructus feudi commode diuidi posse licet descendentes a primo acquirente illud possideant pro indiuiso, adeoque diuisione opus non esse, nec communione feudum deteriorari, sane obligatio ad meliorandum feudum ne in minima quidem eius particula, quae per inaequalem

(k) I. AVG. HELLFELD *filii Tom. II. Lib. 2. nr. 122.*
l. c. §. 274. In alia omnia iue- pag. 2052.
re. ICTI HALLENSES in Con.

lem eius diuisionem alterutri obtigit, ideo magis cessabit, quam si aequali successione portiones minores esse coeperint. Quemadmodum ergo ex obligatione Vasalli ad meliorandum feudum male concluditur ad introductionem iuris Primogeniturae, ita nonnisi pessime inde duceretur argumentum ad facultatem feudum inaequaliter diuidendi.

§. XV.

SED ETIAM INTUITU FEVDI NOVI.

Quae de inaequali inter liberos diuisione ratione feudi antiqui protulimus in medium, ad nouum quoque maximam partem quadrant. Quamobrem etiam huiusce feudi intuitu idem ius obtinere debere haud obscurum est. Vnde quae in praecedentibus inprimis §. XI. et XIV. disputauimus hoc loco iterum repetere superfluum foret. Vnicam saltem tangere licebit objectionem. Feudum nouum, reuerunt Dissidentes, patris beneficio obuinit liberis, adeoque ob reuerentiam parentibus debitam liberos voluntati illorum contraire haud decet. (a) At rationem hancce magis declamatoriam esse quam, vt argumentum ad rem faciat, nemo non videt. Alia enim quaestio est quid deceat, alia quid ius et fas

(a) HARTM. PISTORIS *Quaestiones Iuris Lib. II. qu. 13. nr. 61.*

et fas exigit. Quin, cum nemo iniuriam faciat, qui iure suo utitur, quis filium de inaequali feudi diuisione conuincentem iniquitatis argueret?

§. XVI. MISI LIBERI QUORVM INTEREST CONSENTIANT. Vnicam a regula, quam stabiliuimus agnoscimus exceptionem; scilicet, si in inaequalem inter liberos factam a Patre diuisionem liberi vel consenserint, (a) vel eam ratihabuerint. Consentientibus quippe et iuri pro se introducto renunciantibus, illis nullum fit praeiudicium. Omnium autem requiri consensum, nec vnius voluntate rem confici manifestum est. Num liberorum praesentia in actutestandiconsensum inuoluat? alia quaestio est. Mihi quidem negantium opinio veluti verior arridet. Consensum nempe vt aiunt discretum, h. e. positium esse oportet; (b) quod nisi quid agatur intelligant atque velle, se declarent dici nequit. Tota, quam (c)

F dissen-

(a) II. F. 55. §. firmiter II. F. 26. §. Omnes Filii.

(b) beatus A. LVDEWIG ad STRYKII Exam. Iur. Feud. Cap. XIV. qu. 3. pag. 203. I. W. TRIER ad STRYKII E. I. F. animaduers. 185. pag. 139. I. GABR. WOLFFIUS l. c. Cap. XII. §. 8. ubi D. consentientium argumenta examinantur. H. B.

DENREICH Diff. de alienatione Feudi cit. Cap. VIII. §. 1. H. A. HELLFELD l. c. §. 367. DECISIONES SVMMI TRIBVNALIS CASSBLL. T. III. Decis. 255. nr. 11.

(c) SAM. STRYKIVS in Cautel. Testam. Cap. VI. membro 2. §. 8. I. V. D. SCHRADERVS l. c. P. XII. Cap. 2. nr. 9.

dissentientes vrgent ratio, consistit in favore testamentorum. At favori quem in allodio vltimae voluntates habent, quis locum daret in feudo? Neque hodie tantus, quantus olim testamentorum favor. (d) Inde tot litium fons atque nutricula. (e) Vnde hos, quos iuris quaesiti iacturam pati oporteret, hoc quidem favore censerem digniores. Ipse, quod probe notandum, s. STRYKIVS (f) si agnati alienationis contractum subscriptione manuerint, eos hanc ob causam non habendos esse pro consentientibus, sed velut testes praesentiam suam tantum commodasse existimat. Quominus itaque, si testamento testes velut subscripserint, idem dicamus, haud apparet.

§. XVII.

CONCLUSIO.

Argumentis potioribus circa hanc materiam excussis, hanc dictorum conficiamus summam. Filios neque per exheredationem a feudo arceri, neque inaequalibus portionibus illud diuidi a patre inter eos posse. Quod si rem acu non tetigerimus, vel rationes, quibus vti sumus, iusto

(d) STRYKIVS in *Opevibus*. Vol. XI. disp. 26. §. 59. 61.

(e) Vt ait HOTOMANNVS in *Antitribon.* Cap. VI. §. 30.

s. STRYKIVS in *Caut. Testam.* statim §. 1.

(f) in *Exam. Iur. Feud.* Cap. XX. qu. 7.

sto pondere destitui, his, qui pretium qualibuscumque conatibus nostris ponere et possunt et volunt, forsân videantur, illos, qua decet obseruantia rogamus, velint rem omnem, non ex dignitate materiae, in qua vel summi Viri haesitant, sed pro modulo studiorum, quibus ad honores Academicos adspirare contendimus, benigno iudicio aestimare, atque fauore potius subuenire, quam seueriori censura excipere tentamina nostra.

PRAENOBILISSIMO RESPONDENTI

S. P. D.

PRAESES.

Quam primum mihi exposuisti propositum Tuum petendi licentiam adspirandi ad summos in Iure honores, in spem veni fausti euentus, fore, ut applaudentibus mox, tum Commilitonibus, tum ipsis, quibus usus es, Doctoribus Tuis, pro voto et merito fauentem habiturus sis fortunam. Hospitio a me exceptus, vel quotidie testem me habuisti diligentiae, qua nulli Te, quisquis sit, secundum cessisse, publice et testor et laetor. Accessit de studiis Tuis opinio, quam schemate speciminis inauguralis oblato de Te excitasti. Auxit eam

F 2

COL-

COLLEGARVM; illustrum Virorum fauor, quem Te meruisse coram testati sunt ipsi. Ipsa tandem thesatis elaboratio, in qua proprio Marte defudasti, nihil penes me reliquit reliqui, quo minus Tibi et gratuler et expetitur concederem praesidium. Argumentum utique selegisti haud vulgare, in quo ob summorum virorum auctoritatem, qua Te a thesi dimoueri minime passus es, non nisi cum discrimine versari poteras, cum sententiae diuortio ab ea recedere consultum duceres, periculo quodammodo, sed non vituperando ideo consilio, quia vires periclitari, non decidere in re ardua constitueras.

Quod defendis, ne filiorum quidem successionem in feudis haereditariam esse, nec mihi displicet, sed probatur: tum, quod, omnium fere iudicio hic succeditur, non ultimo defuncto, sed primo acquirenti: tum quod successio omnis feudalis legitima est et singularis, haereditaria contra omnis vniuersalis: tum, quod nititur inuestitura primi acquirentis, cuius successoribus masculis beneuolentia Domini directi simul verbis expressis euentualiter prospectum est: tum denique, quod feudum non acquiritur aditione, sicut haereditas, hinc vero inuestiturae renouatione neglecta vel ipsi filii, nisi iustas excusationis causas habeant,
iure

*iure feudali a feudo excludi possint, licet patri in
 allodio existiterint haeredes, renouatione omisso
 nihilosecius futuri successores in feudo, si haere-
 ditario iure et hoc illis obueniret; tandem, quod
 si haereditaria successio, eo, quo dicitur sensu,
 obtineret, furiosos quoque, mente captos caete-
 rosque seruitiis militaribus impares, veluti mu-
 tos, surdos et qui sunt alii succedere oporteret,
 Argumenta inter, quae in contrarium moueri, et
 possunt, et solent, haud sane leuia, nullum est,
 quod me suspensum minus umquam tenuit, quam
 illa ex II F. 45 et 51 petita ratio, qua liberi in
 feudo successuri allodio abstinere prohibentur, v-
 trumque vero vel amplecti, vel repudiare iubentur.
 Quemadmodum enim, quod Feudista statuit, vni-
 ce relationem habet ad onus aeris alieni, neque
 aliud quid innuit, quam quod filium eo se exime-
 re, hunc vero in finem paterna haereditate abstine-
 re minime deceat, ita, quod in arbitrio eius posi-
 tum esse videbatur, in tantum conuersum est in
 necessitatem iuris, ut, nisi feudo excludi velit,
 ipsum adire haereditatem paternam adeoque v-
 trumque amplecti, vel repudiare oporteat. Vnde
 filium haereditatem adeundo atque hoc ipso euitan-
 do statutam in casu subdolae abstentionis poenam,
 tantum abest, ut feudum etiam instar rei haere-
 dita-*

ditariae iure haereditario in ipsam deuoluatur, ut potius successio utraque, saluo, quo nituntur, fundamento, tunc saltem coincidat, qualitatem vero haud mutet nec ita cum altera coalescat, ut si quid amplius sit in successione allodiali, per hoc successione feudalis natura crescat, aut, si quid desit successioni, allodiali, hoc repleatur ex natura successione feudalis. Id quod vel inde manifestum est, quia filius aes alienum patris soluere paratus, successioni feudali in gratiam descendantis vel agnati remotioris vel gradu parisi remittiare, in allodio vero haereditario iure succedere atque alterum sine altero, id est allodium sine feudo habere omnino potest. Vnde meo iudicio illi, qui ab obligatione filii Vasalli ad soluendum aes alienum, ad reliqua facta patris feudum respicientia argumentum ducunt et quod haec indistincte praestare teneatur, concludunt, egregie falluntur. Successio Feudalis, quia ordinem successione haereditariae quadantenus seruat, figura externa speciem eius refert, sed materia, obiecto et proprietate talis non est, nec vel improprie nomen hoc fert, nisi eo, quod morte primi acquirentis feudum, ut olim non redit ad Dominum, sed ad successorem deuoluitur, utriusque successione ratione pro diuersitate tituli atque obiecti subsistente, nec vna alteram tollente.

quid

Quid ergo de efficacia dispositionis paternae inter liberos ratione feudi statuam; ex his, quae Terrogante nihil simulans discerni, facile intelliges. Omnis successio testamentaria, tam iure Longobardico, quam Germanico in feudis exulat, etiam cum de filiis in allodio succedentibus sermo est. Successio enim feudalis, cum sit legitima tantum et singularis, testamentaria autem cum uniuersalis, tum suo modo arbitraria, qualis non est legitima, testator Vasallus, pater licet, fundamentum et qualitatem eius in haereditariae successio- nis naturam transformare hinc vero facultatem desuper testandi sibi arrogare non magis, quam possessionis suae causam ipse sibi mutare aut feudum in allodium conuertere potest.

Hinc nihil inanius EXHAEREDATIONE intuitu feudi, quo filius a Domino directo quidem privari ob feloniam omnino potest, ob ingratitude- nem vero a patre non aequè: quod ipsum, nisi analogia loqueretur, silentium, quo rem totam obi- que premit Feudista satis prodit. Opus quippe non videbatur prohibitione coercere, quod testa- mento nemo ausurus erat, et si huiusmodi quid tunc obrigisset, portenti instar futurum erat, qua- le visum numquam auditumne: Vasallo nullo id sibi sumente unquam, nisi forte in tantum, et ex causa,

caussa, quae suffecerat ad exhaeredationem in alodio, persuaderet Domino directo, ut exhaeredatum feloniam quoque reum, priuaret feudo, quod tamen an facere, an refragante etiam voluntate patris remittere offensam voluerit, arbitrio eius relictum fuisse minus dubitauerim.

Iam et quid de INAEQUALI FEVDI DIVISIONE iudicio qualicumque arbitrer, fugere Te vix potest. Legitima successione ratio, uti filias pro natura rei ab eadem arceat, ita hac supposita filii ea subsistente ad aequales portiones expresse vocantur 1 Feud. 8 NULLA, ut verba se habent, ORDINATIONE DEFUNCTI IN FEVDO MANENTE VEL VALENTE. Qui de testamento in fauorem extraneorum, quales et filias esse putant, tantum intelligunt textum hunc, eidem vim inferre mihi videntur. Sensus est: uti filiae in feudis non succedunt lege, ita, si vel maxime pater filias sanguinis amore forte ductus ad successionem vocauerit testamento, vel, etiam, feudum inter filios praedilectione captus, vel alia ratione motus, inaequaliter diuiserit, tamen non obstante ordinatione huiusmodi illos plane non succedere, hos autem nihilominus aequales capere partes, cum illa utpote super re, de qua testari ipsi haud licebat, condita, nec manere nec valere possit.

De

De aliis, qui ne sanguinem quidem a testatore traxerunt, Feudistam cogitasse, tanto minus statuendum videtur, quanto minus credibile est, Vasallum testatorem eo audaciae esse processurum, ut feudali qualitate susque deque habita extraneum ad successionem vocare vel tentare praesumerit.

Quod itaque, ne Te morer, monendum restat, hoc est, Vasallum siue filium, siue nepotem, qui non solum in allodio successit, sed etiam feudum, quo velut a primo acquirente descendens euentualiter inuestitus erat, amplexus est, ad solutionem aeris alieni, qui haeredem non tantum obstrictum esse, sed etiam qua talem in allodio ad praestanda facta patris, quibus melior feudi conditio etiam ex ipso allodio fieri possit, omnino teneri, in reliquis autem, quae cum natura feudi legibusque feudalibus non conueniunt aut ordinem succedendi tollunt vel mutant aut iuri filiorum quaesito derogant, velut successorem particularem ad facta patris praestanda minime obligatum esse, et, si forte in Germania alicubi diuersum ius obtineat, id non Longobardico iure, sed OBSERVANTIA niti, quae, quousque inualuerit, facti quaestio est, quam ab eo, qui in ea se fundat, probari oportet et quae curiarum clientelarium enuuciatis et praeiudiciis
G
magis,

magis, quam privato iudicio aestimanda videtur, atque, utcumque res ceciderit, principiis, quae in thesi stabilitum iuisti, non praeiudicat.

Quod ergo facere constitueram, de absolutis studiis academicis aequae ac honoribus proxime in Te conferendis denuo non solum gratulor, sed et hoc maxime in votis habeo, ut, prout Tuo merito assiduo studio et diligentia emergere constituisti atque coepisti, ita fauentes etiam nunquam non nanciscaris Patronos atque Fautores, qui Te fortunamque Tuam sibi habeant maxime commendatam. Ita vale et res Tuas pro porro ex voto gere. Dabam Marburgi ipsis Calendis Martii MDCCLXXI.

Marburg, Diss., 1771-73

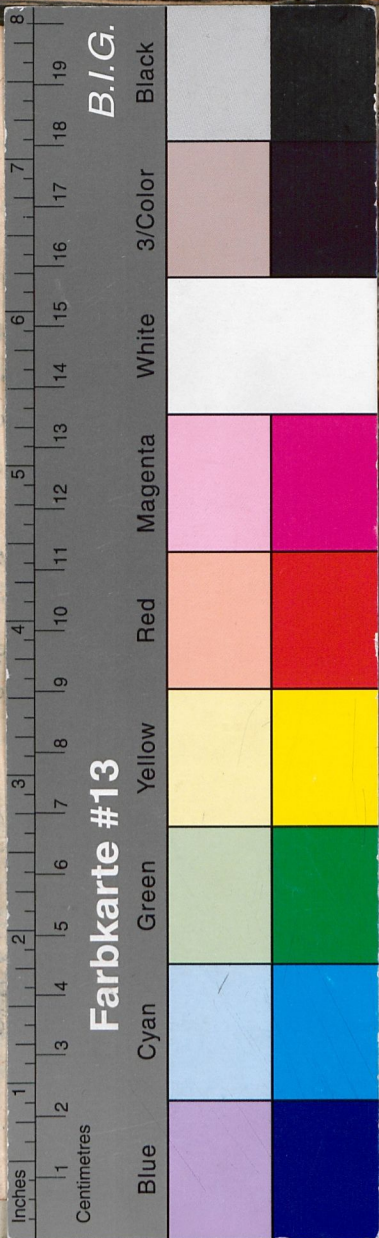
ULB Halle

3

005 359 821

P. 335

F. 8. num. 29.

DISSERTATIO IURIDICA INAUGURALIS
DE
PATRE VASALLO
LIBERIS

EXHEREDATIONE

VEL

INAEQUALI FEVDI DIVISIONE
NE IVRE LONGOBARDICO QUIDEM
PRAEIVDICANTE

QVAM

RECTORE MAGNIFICENTISSIMO
SERENISSIMO AC POTENTISSIMO PRINCIPE
ET DOMINO

D N. FRIDERICO II
HASSIAE LANDGRAVIO RELIQUA

PRAESIDE

AEMIL. LVD. HOMBERGK ZV VACH
IVR. DOCT. ET PROF. ORDIN. SERENISSIMIS HASSIAE LANDGRAVIIS
IN IVDICIO AVLICO A CONSILIIIS

PRO LICENTIA

SVMOS IN VTROQVE IVRE HONORES ET PRIVILEGIA
RITE CAPESSENDI

AD DIEM XIV MARTII MDCCCLXXI

H. L. Q. S.

ILLVSTRIVM ATQVE EXCELLENTISSIMORVM
ACADEMIAE PROCERVM DISQVISIONI
SVMITTIT

AVCTOR ET RESPONDENS

CAROL. CHRISTIAN. LAPPENBERG

ALLENENDORFIO AD SALINAS HASSVS.

MARBURGI CATTORVM

EX OFFICINA TYPOGRAPHICA VNIVERS. ACAD. MÜLLERIANA.

